

Vi Vân

Tên: Nguyễn Vivian

Sinh quán: Vĩnh Long

**Hiện đang cư ngụ tại: Los Angeles,
California, USA**

**Một thời chinh chiến khổ người dân,
Đã lệ chia ly, hận số phần
“Còn Dài Thương Nhớ” ai vừa viết?
Vi Vân!**

CHO CUỘC TÌNH ĐẦU

*Mùa thu nào buồn thương nhung nhớ?
Mùa thu nào sầu muộn bơ vơ?
Từ đó anh đi vào thiên cổ,
Tôi có còn ai để đợi chờ!*

Mùa thu đã về ngoài song cửa với những cơn gió se se lạnh, với những chiếc lá vàng rơi lác đác trên lối đi, với những áng mây xám bồng bênh trôi về một phương nào vô định. Lòng tôi dâng ngập nỗi sầu, chợt nhớ về một mùa thu xa xôi cũ, nhớ về hình bóng một người trong dĩ vãng mà có lẽ giờ này xương cốt anh đã rã tan ở một vùng núi đồi nào đó nơi miền Bắc Việt. Những kỷ niệm của một thời đầu yêu bỗng trở về xót xa như một vết thương còn rỉ máu...

Ba tôi có nhiều bạn bè và anh em kết nghĩa không phân biệt tuổi tác. Ba mới ngoài bốn mươi tuổi nhưng có những người bạn lớn hơn ba gần hai mươi tuổi, có những người trẻ hơn ba cũng gần hai mươi tuổi. Ba rất quý bạn bè và cũng rất yêu thương vợ con nên mẹ tôi chẳng bao giờ phiền trách về việc ba giao du rộng rãi cả.

Một hôm tôi từ trường về, vừa bước vào nhà thì nghe ba lên tiếng:

- Thu à, vào chào chú Duy đi con.

Chú Duy nào nữa đây? Chắc ba lại đem về một ông em mới. Tôi nghe lời ba bước tới trước mặt một người lạ:

- Chào chú ạ!

- Chào...cô.

Tôi ngược nhìn lên người thanh niên mặc áo màu xanh nhạt đang ngập ngừng chào lại tôi. Tôi hơi ngỡ ngàng vì anh ta còn quá trẻ, có lẽ khoảng hai mươi lăm hay hai mươi sáu tuổi gì thôi, trong khi tôi đã mười tám rồi. Ba tôi vẫn thản nhiên không nhìn thấy sự ngập ngừng của anh ta:

- Lệ Thu là con gái của anh đó. Năm nay cháu học lớp đệ nhị.

Tôi bước vào nhà trong gặp mẹ và nói:

- Mẹ ơi, ba lại có thêm một người em kết nghĩa nữa rồi. Không hiểu sao anh ta trẻ măng như vậy mà ba kêu bằng em được và còn bắt con phải kêu bằng chú.

Mẹ tôi lắc đầu cười:

- Thôi kệ ba đi con. Ba con lúc nào cũng là một người chồng, người cha tốt mà, chỉ có mỗi một việc là quá hào phóng thôi. Mẹ con tôi cười nói vui vẻ với nhau về phong cách của ba. Rồi sau đó tôi quên mất cái chú... gì đó của tôi.

Mỗi tuần tôi có ba buổi tối đi học Anh văn ở Hội Việt Mỹ. Chiều nay tôi cùng đi đến trường với Hồng Nhan và Bích Liên, cả ba đều học chung một lớp. Chúng tôi đến sớm quá nên không vào lớp được vì những lớp trước chưa tan. Hồng Nhan đề nghị:

- Mình vào quán cà phê uống nước và nghe nhạc một chút rồi đến lớp cũng không muộn, được không tụi bây?

- Vậy cũng được. Bích Liên đồng ý.

Nhưng tôi cản:

- Không nên, quán cà phê ca nhạc có rất nhiều lính tráng đến uống nước, tụi mình là con gái vào đó không tốt đâu.

Hồng Nhan ra vẻ sành sỏi:

- Không sao đâu, những anh chàng tới đó đa số là dân lịch sự, họ biết tìm chỗ giải trí lành mạnh, không đi đến mấy chỗ “lung tung”, không đáng ngại.

- Chỗ “lung tung” là chỗ gì? Bích Liên hỏi.

Hồng Nhan đập tay lên vai Liên và nói:

- Nghe anh tao nói như vậy, con nít biết để làm gì!

Thế là cả ba đưa chúng tôi cùng vào quán. Đúng như lời Hồng Nhan nói, quán trông lịch sự, ấm cúng, có nhạc sống, nhìn khách hàng có thể nói đây là nơi giải trí lành mạnh. Bàn kia có vài anh sinh viên ngồi với nhau đang bàn việc học hành thi cử, chỗ nọ có một cặp tình nhân học trò, trông nàng e thẹn rụt rè thật dễ thương, đằng xa hơn có vài bàn lính...

Chúng tôi bước vào, có vài anh lính nhìn chúng tôi nhưng chẳng ai nói gì ngoài cô tiếp viên đến hỏi chúng tôi dùng chi. Khi tôi

vừa nhận ly nước ngọt từ tay cô tiếp viên thì một người lính mặc áo rằn ri bước lên sân khấu. Dưới ánh đèn tôi thấy anh mang hai bông mai đen trên cổ áo, nét mặt phảng phất u buồn, anh xin hát một bài tình ca. Tôi chăm chú nhìn anh, trông anh rất đặc biệt, tuy còn trẻ nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo như chán chường, như bất cần đời, nhìn anh rất dễ có cảm tình, nhưng anh chẳng nhìn ai cả. Anh bắt đầu cất giọng:

“Nhắm mắt cho tôi tìm một thoáng hương xưa, cho tôi về đường cũ nên thơ, cho tôi gặp người xưa ước mơ.

Hay chỉ là giấc mơ thôi, nghe tình đang chết trong tôi, nghe lòng tiếc nuối xót thương suốt đời.

Nhắm mắt ôi sao nửa hồn bỗng thương đau, ôi sao nghìn trùng mãi xa nhau...”

Tôi chưa có bạn trai, chưa biết tình yêu là gì nhưng cũng nghe lòng xúc động bồi hồi với những dòng nhạc tình đau thương ray rứt đó. Đặc biệt là với người hát, một người lính trẻ có sức thu hút mọi người bằng đôi mắt buồn mênh mông hiu hắt của anh. Tôi nghĩ hình như đã gặp anh ở đâu rồi nhưng không thể nào nhớ rõ. Đêm ấy tôi về nhà còn nghe văng vẳng mãi giọng ca trầm ấm, buồn dịu vợi của người lính đa sầu đa cảm đó, lòng chợt băng khuâng, xao xuyên vu vơ.

Hai ngày sau trước khi tôi đi học ba nói:

- Chiều nay nhà mình làm cơm đãi chú Duy vì chú ấy hết phép rồi sẽ trở về đơn vị.

- Chú Duy nào vậy ba?

- Thì cái chú hôm trước ba mới dẫn về nhà mình đó. Sao con chóng quên quá.

Thì ra là anh chàng trẻ măng hôm trước tôi chỉ gặp sơ qua một lần cũng không nhớ rõ mặt mũi anh chàng ra sao nữa. Vậy mà ba bắt mình kêu bằng chú, tức ba thật.

Hôm nay tan học tôi không muốn về nhà vội nên rủ Hồng Nhan và Bích Liên:

- Mình đến quán cà phê hôm trước uống nước rồi hãy về. Nhà tao đang có khách nên tao không muốn về, phiền quá.
Hai đứa bạn thân chiều ý tôi nên chúng tôi cùng tới đó.

Khi nước uống đã gần hết rồi và có vài anh lính đứng lên hát nhưng tôi không thấy anh lính mặc đồ rằn ri hôm trước đâu cả. Bỗng dưng tôi thấy buồn buồn, thật tình tôi muốn vào quán này là hy vọng gặp lại anh chàng có giọng ca trầm ấm, có đôi mắt buồn mênh mông, nhưng tôi đã thất vọng vì anh ta chẳng đến, tôi ứ ải theo bạn ra về.

Chiều nay trời buồn hiu hắt, gió thổi nhiều làm những chiếc lá cuối mùa thu rơi tán mạn trên lối về, tôi chợt thấy mình cô đơn tội nghiệp. Ôi tôi làm sao thế này? Mới mười tám tuổi đã biết mơ mộng rồi sao? Có phải mình đã vương vấn hình bóng của người trai xa lạ đó? Nhưng người ấy là ai? Anh ta có biết mình đâu, có để ý gì đến cô bé như mình chứ!

Tôi buồn bã bước vào nhà, tôi nghĩ là buổi cơm đãi khách đã xong và chú Duy nào đó đã ra về rồi. Nhưng khi tôi vừa bước vào phòng khách mắt tôi chạm phải một người mặc đồ rằn ri đang ngồi nói chuyện với ba. Nhìn anh ta tôi bỗng giật mình, chơi vơi. Đúng là anh ta rồi, người mà tôi đã gặp và mong được gặp lại. Tôi đang mở to mắt chưa biết nói gì thì ba tôi hỏi:

- Sao về trễ vậy Thu? Chú Duy chờ con đó.

Chú Duy? Anh là chú Duy của tôi sao? Ôi thật bất ngờ, tôi có năm mơ chẳng? Còn gì sung sướng hơn, định mệnh nào đã khiến xui thế này? Như vậy là tôi đã được toại nguyện. Tôi lấp bắp :

- Chào chú... Duy. Xin lỗi chú...

Duy đứng dậy nói:

- Lệ Thu đừng ngại, tôi chờ được mà. Mai tôi mới đi, tối nay có thể ở chơi với gia đình Thu lâu lâu cũng được. À, Thu vào thay quần áo rồi ra ăn cơm đi, còn để phần cho Thu đây.

Tôi lí nhí:

- Cảm ơn chú.

Tôi đi thay đồ rửa mặt rồi ra ngồi vào bàn ăn. Ba mẹ và chú Duy đang ngồi đó chờ tôi.

Tôi ngạc nhiên vì thức ăn vẫn đầy bàn:

- Thế này là sao? Cả nhà chưa ăn à? Mọi người chờ con?

Ba tôi nói:

- Ừ, ý kiến của chú Duy đó, chú bảo phải chờ con.

- Xin lỗi mọi người, con thật vô ý quá.

Chú Duy ôn tồn:

- Không sao đâu Thu. Ăn uống là chuyện nhỏ, cả nhà vui vẻ quay quần bên nhau mới là chuyện chính.

Thế rồi cả bốn người chúng tôi cùng ngồi vào ăn cơm tối. Lâu lâu tôi lén nhìn chú, vẫn ánh mắt buồn hiu hắt, giọng nói trầm ấm như tiếng hát hôm nào tôi đã được nghe. Tự nhiên tôi thấy có một thứ tình cảm thật êm đềm, thật thân thiết với chú, từ nay chú là người thân của tôi, tôi không cần phải sợ chú đi mất nữa.

Sau bữa cơm, chú trao cho tôi một gói quà:

- Đây là quà của chú dành cho Thu.

- Cái gì mà nhiều quá vậy chú?

- Sao Thu biết là nhiều? Không nhiều đâu, một ít quà mọn thôi.

Tôi nhìn chú:

- Thu mở ra bây giờ được không chú?

- Ừ! Thu mở ra đi.

Tay tôi run run mở gói quà của chú. Qua lớp giấy gói là một cuốn sổ màu hồng, một bando cột tóc màu tím, một chai nước hoa hiệu Chanel No 5.

Tôi nhìn chú cảm động:

- Cảm ơn chú, chú chiều Thu quá.

Chú chỉ từng món quà và nói:

- Cái bando để Thu cột tóc, chú nghĩ màu tím sẽ hợp với Thu.

Cuốn sổ để Thu viết nhật ký, với tuổi mười tám chắc cũng có những chuyện thầm kín cần được viết lên giấy. Lọ nước hoa để Thu làm duyên mỗi khi ra ngoài.

Tôi thẹn thùng:

- Chú chọc Thu rồi.

Chú cười, nụ cười có lẽ đã làm trái tim của bao cô gái phải xao động.

Đêm đó chú Duy đã ở lại nhà tôi thật khuya. Ba mẹ tôi đi nghỉ sớm còn lại hai chú cháu tâm sự rất lâu. Tôi được biết chú là con thứ ba trong một gia đình gồm một chị, một anh và hai em trai. Chị chú theo chồng đang ở tại thành phố này nên lần này đi phép chú ở nhà của chị. Gia đình chú ở Phú Nhuận, chú tốt nghiệp trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, hiện đang phục vụ cho binh chủng Biệt Động Quân.

Tôi hỏi chú:

- Chú đang đóng quân ở đâu?

- Không có nơi nào nhất định, đơn vị chú là lực lượng Tổng Trừ Bị, nơi nào cần là chú đến. Đòi lính của chú đánh trận liên miên không biết sống chết lúc nào Thu ơi, nhưng đó là chú tự nguyện, chú chọn lấy.

Tôi nhìn kỹ chú, tuy còn rất trẻ nhưng sương gió đã hằn sâu dấu phong trần trên mặt chú, đôi mắt chú thật buồn, nụ cười dễ mến. Tôi đoán chú đã có người yêu rồi và có lẽ tình yêu không được trọn vẹn nên chú mới hát những lời ca buồn lê thê như hôm đó.

Tôi bạo dạn hỏi chú:

- Chú đã có người yêu rồi phải không?

Chú gật đầu và nói thật nhẹ:

- Có ...nhưng bây giờ không còn nữa.

- Tại sao vậy chú?

Mắt chú chột xa xôi như đang thả hồn về một khoảng thời gian nào trong quá khứ, chú kể cho tôi nghe về chuyện tình của chú:

- Ngày trước khi chú còn học trường Chu Văn An, chú có quen một cô bạn hàng xóm, nàng học trường Trưng Vương. Theo thời gian tình cảm lớn dần và rồi chúng tôi yêu nhau tha thiết, giữa chúng tôi đã có không biết bao nhiêu kỷ niệm đẹp, dấu yêu một thời. Nhưng vì đất nước chiến tranh loạn lạc chú phải lên đường theo tiếng gọi núi sông. Chú đã tình nguyện gia nhập trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt. Những năm chú còn trong quân trường chúng tôi vẫn liên lạc với nhau và thỉnh thoảng nàng có lên Đà Lạt thăm chú. Sau khi chú ra trường thì tình cảm của nàng

phai nhạt dần và đến một hôm chú nhận được lá thư giã biệt của nàng, trong thư có một đoạn làm chú đau đớn vô cùng cho tới bây giờ chú còn nhớ mãi: “Em thành thật xin lỗi anh, coi như em đã phụ tình anh vì... Duy ơi, em còn gia đình và tương lai. Mỗi khi nhìn thấy những người vợ lính phải lo lắng, hồi hộp ngày đêm mong đợi chồng từ chiến trận, phải sống thiếu thốn chật vật bằng đồng lương lính em bỗng thấy không an tâm cho tình yêu của chúng mình... Thôi anh cứ coi như em là đứa con gái không tốt, đã vong phụ tình anh, em phải vâng lời cha mẹ đi lấy chồng. Xin anh hãy quên đi một mối tình của thời vụng dại.”

Sau đó ít lâu chú nghe tin nàng đi lấy chồng, con trai của một nhà doanh thương tiếng tăm giàu có. Chú cảm thấy mình bị hụt hẫng, chói vói, tưởng đã không thể nào chịu đựng được nỗi đớn đau đó. Thế rồi chú lặn mình vào chiến trận, không màng đến một người con gái nào nữa cả...

Tôi bỗng thấy tội nghiệp chú làm sao, tôi chợt rung rung nước mắt. Chú cười gượng gạo:

- Thôi không sao đâu Thu, chuyện đã qua rồi, vết thương nào rồi cũng sẽ lành, nỗi buồn nào rồi cũng đi qua. À! Mai một chú đi rồi Thu nhớ viết thư cho chú nếu không muốn chú buồn nghe chưa.

- Dạ, Thu nhất định viết thư cho chú.

Giòng tâm sự của chú kéo dài cho đến nửa đêm, tôi bị thu hút vào nỗi buồn u ầu của chú, tôi bị lôi cuốn vào cơn sóng ngầm âm ỉ thương đau của người lính trận đáng mến kia.

Đêm trôi menh mông sâu thẳm, gió khuya về mang buốt giá cho nỗi sầu lê thê càng thêm dâng cao... Bóng chú Duy ra đi cô đơn trên lối nhỏ xa dần, mất hút.

Chú Duy đã trở về đơn vị lâu rồi mà chẳng có thư từ gì cho gia đình tôi cả. Chiến trường sục sôi máu lửa, những người lính như chú chắc đang đương đầu với bao hiểm nguy gian khổ làm sao có thì giờ rỗi rảnh để viết thư. Nhiều lần tôi muốn viết thư cho chú

nhưng rất ngại ngùng vì không biết phải viết gì, không khéo chú giận thì phiền lắm.

Thời gian hờ hững trôi mau, vậy mà đã sáu tháng rồi kể từ ngày chú Duy ra đi. Tôi sắp được mười chín tuổi rồi, không biết chú còn nhớ gì đến tôi không. Tôi bỗng nghĩ về chú thật nhiều, lo lắng cho chú thật nhiều.

Tôi liên tưởng đến hình ảnh những người lính mặc đồ rằn ri với chiếc nón sắt đang đi hành giữa trời khuya sương lạnh hay lội giữa đầm nước sinh lầy dưới ánh nắng chói chang của miền nhiệt đới, vất vả nhọc nhằn hiểm nguy chờ trực. Tôi thấy thương chú Duy làm sao và chợt buồn muôn khốc

Tôi bắt đầu viết nhật ký, viết bằng cuốn sổ màu hồng chú đã tặng tôi.

Ngày... tháng... năm...

Tự nhiên hôm nay mình buồn và nhớ đến chú Duy. Chú lớn hơn mình có bảy tuổi thôi và cũng không phải là chú ruột của mình, vậy mà mình phải kêu bằng chú có tức không chứ!

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay mình đi học cột tóc bằng cái bando của chú Duy cho, các bạn chọc mình: của bồ tặng phải không? Làm mình ngượng quá.

Ngày... tháng... năm...

Tại sao mình nghĩ về chú Duy suốt ngày đêm, quên cả học hành. Mình cứ trông chờ thư chú nhưng bật vô âm tín. Chú đã quên mình rồi, chắc chú đã tìm được tình yêu mới nên còn thì giờ đâu mà nhớ về đứa cháu hờ như mình.

Ngày... tháng... năm

Mình nhớ chú Duy quá nên biếng ăn biếng ngủ. Mình cố giấu ba mẹ sợ ba nổi cơn thịnh nộ, nhưng trời ơi, nếu mình không làm thì chắc là mình đã... yêu chú ấy rồi. Thật dễ sợ quá, nhưng biết làm

sao hơn, ai hiểu được lý lẽ của con tim? Trái tim của đứa con gái lần đầu biết rung cảm!

Ngày...tháng...năm

Tin tức về chú Duy vẫn vắng bật. Tim mình như tan nát, cơ thể rã rời, đầu óc mê loạn. Chú Duy ơi, sao chú nỡ để khổ sầu cho đứa con gái nhỏ đã gửi trái tim theo những cơn buồn xa xăm của chú? Giọng hát đó, khuôn mặt đó làm sao Thu quên được...

Ngày... tháng...năm...

Mình vừa nghe trong radio nói về một trận đánh ác liệt ở chiến trường Đồng Tháp, có sự tham dự của lực lượng Biệt Động Quân. Cuối cùng quân ta đã thắng, đã làm chủ được tình hình nhưng số thương vong cũng không ít. Mình cảm thấy lo sợ làm sao! Chú Duy có tham chiến trong trận đó không, sao mình hỏi hộp quá. Cầu xin cho chú Duy được mọi sự bình an.

Tôi nói với ba là tôi muốn viết thư cho chú để báo cho chú biết ngày sinh nhật mười chín tuổi của tôi.

Ba tôi nói:

- Con viết thư cho chú để đòi quà à? Chú ấy bận đánh giặc, thì giờ đâu mà mua quà cáp cho con.

- Không phải đâu ba, con chỉ muốn thư thăm chú và khoe với chú rằng con đã được mười chín tuổi rồi.

Ba tôi chỉ lắc đầu cười.

Còn hai tháng nữa là sinh nhật của tôi. Thư tôi gửi đi cũng hơn một tháng rồi mà chú chẳng hồi âm. Tôi bỗng lo sợ cho chú, chú có gặp chuyện gì bất trắc không? Chú đang ở đâu sao chẳng trả lời thư tôi, tôi lo lắng và cầu xin bình yên cho chú.

Những ngày chủ nhật tôi thường theo Bích Liên đi nhà thờ cầu xin Chúa ban bình an cho chú, tôi cũng theo mẹ đi chùa lạy Phật cầu cho chú không gặp hiểm nguy, an toàn nơi trận tuyến. Tôi cứ chờ, cứ mong mãi một ngày về của chú nhưng vẫn vô vọng.

Chiều nay trời vương nắng nhạt, mây xám hồ hững trôi buồn, gió thổi từng cơn nhẹ nhẹ, tôi chợt thấy lòng ray rứt cô đơn dù bên cạnh có hai người bạn thân cùng đang trên đường đi đến Hội Việt Mỹ. Bỗng có một chiếc xe jeep nhà binh dừng lại trước mặt tôi, chú Duy bước xuống xe tươi cười:

- Lê Thu, chú Duy đây. Tối nay Thu xin nghỉ học một buổi để về nhà được không?

Ôi! Chú xuất hiện như vì sao khuya tỏa ánh sáng bắt chợt trong đêm đen thăm thẳm, chú đem niềm vui về cho tôi trong lúc tôi sắp héo mòn vì mong nhớ. Tôi mừng rỡ:

- Trời ơi, không ngờ là chú. Thu mừng quá.

Tôi quay sang hai bạn giới thiệu:

- Đây là chú Duy, còn đây là Hồng Nhan và Bích Liên bạn của Thu.

Chú Duy gật đầu chào cả hai. Bích Liên chọc tôi:

- Trời ơi, chú gì sao giống... anh quá vậy? Thôi được rồi, tha cho mày, chúc mày vui về bên... chú nhé!

Tôi từ giã bạn và theo chú lên xe, tôi hỏi:

- Bây giờ mình về nhà hả chú?

- Chú nói vậy thôi, tùy Thu đó. Hôm nay chú dành hết thì giờ để mừng sinh nhật mười chín tuổi của Thu, Thu muốn đi đâu?

Tôi chợt nghĩ đến quán cà phê ca nhạc ngày trước, nơi lần đầu tôi được nghe giọng ca trầm ấm của chú:

- Mình đi nghe nhạc được không chú?

- Dĩ nhiên là được rồi.

Sau khi vào quán, chú kê một ly bia và một ly nước ngọt cho tôi. Chú nói:

- Chú chúc mừng sinh nhật mười chín tuổi của Thu, chúc Thu có được một tình yêu tuyệt đẹp, đúng như mơ ước. Chú sẽ có quà cho Thu sau.

- Cám ơn chú. Nhưng sao chú chúc Thu những lời đó?

Chú nhìn tôi rất lâu làm tôi bối rối không biết phải nói gì với chú. Chú bỗng rút từ trong áo ra quyển sổ nhật ký của tôi làm tôi giật mình:

- Sao chú lấy quyển nhật ký của Thu vậy? Chú đã... đọc rồi phải không?

Chú gật đầu:

- Xin lỗi Thu, chú đã đọc khi chưa có sự đồng ý của Thu. Trong lúc chờ Thu ở nhà chú ngồi nơi bàn học của Thu, tình cờ chú thấy cuốn sổ ngày trước chú đã tặng cho Thu. Chú tò mò muốn xem cô bé viết những gì... nhưng không ngờ... chú thật vui mừng vì có một sự trùng hợp ly kỳ, thích thú.

Chú lại lấy trong áo ra một quyển sổ khác giống như cuốn của tôi chú nói:

- Đây là cuốn nhật ký của chú, chú muốn Thu đọc vài trang thì Thu sẽ hiểu sự trùng hợp mà chú vừa nói đến.

Tôi mở to mắt nhìn chú chẳng hiểu gì thì chú kéo tôi xích lại gần đèn cho sáng hơn, chú mở quyển nhật ký ra cho tôi đọc:

Ngày...tháng...năm...

Mình vừa gặp mặt đứa con gái của người anh mới kết nghĩa, cô ta tên Lê Thu, cô bé ngây thơ dễ thương chi lạ. Từ lâu rồi tưởng rằng mình không bao giờ xúc động vì con gái nữa, nhưng như có tiếng sét đánh trúng tim làm mình chột giật mình, phải chăng mình đã thích cô bé là... cháu của mình?

Ngày...tháng...năm...

Nhớ lại đêm cuối cùng từ giả Lê Thu mình đã tâm sự với Thu rất nhiều và đã tặng Thu ít quà. Không biết cô bé có hiểu ý mình không? Có thích người chú ngang xương như mình không?

Ngày...tháng...năm...

Mình bắt đầu nhớ Thu tha thiết. Sau mỗi lần hành quân trở về mình chột thấy đời lính cô đơn vô cùng, mình cần một người hiểu, thương và thông cảm cho đời phong sương áo trận. Mình muốn viết thư cho Thu nhưng phải viết sao đây? Không khéo ông anh của mình nổi giận không cho đến nhà nữa thì nguy.

Ngày...tháng...năm...

Mình đã yêu Thu mất rồi. Lúc nào hình bóng của cô bé cũng lảng vảng trong đầu óc mình, mình thấy buồn và nhớ Thu nhiều quá. Có phải mình điên không? Cô bé mới mười tám tuổi mà! Mình lớn hơn Thu bảy tuổi, cũng đâu có chênh lệch bao nhiêu. Những người con gái thường có tình cảm sớm biết đâu nàng đã có người yêu rồi. Nếu mình cứ cam lạng mãi đến một ngày nào sẽ mất Thu như đã mất Hằng dạo trước. Nhất định lần tới đi phép mình sẽ thổ lộ nỗi niềm thâm kín với Thu, một là mình sẽ có Thu vĩnh viễn, hai là sẽ mất Thu muôn đời. Nhưng dù thế nào mình phải mạnh dạn nói ra một lần....

Đọc những dòng nhật ký của chú tôi vừa mừng vừa xấu hổ nên không cảm được nước mắt. Chú Duy nắm tay tôi:

- Đừng khóc Thu, sao Thu lại khóc?

Tôi sợ phải nghe những lời từ chối phũ phàng của chú làm tan nát trái tim thơ dại của tôi nhưng không ngờ sự việc lại trái hẳn. Chú lấy khăn lau nước mắt cho tôi và nói:

- Chú không cho Thu khóc đâu, con gái khóc xấu lắm.

Chú thật ngọt ngào với tôi làm tôi sung sướng và cũng thẹn thùng, chú thân nhiên nắm lấy tay tôi:

- Chú không để Thu đau khổ đâu. Đêm nay chú sẽ kể hết nỗi lòng của chú cho Thu nghe. Thu đọc nhật ký của chú Thu đã hiểu phần nào rồi nhưng chú muốn Thu được rõ ràng hơn. Như Thu đã biết về quá khứ của chú, từ ngày người con gái ấy rời xa chú, chú không còn nghĩ đến chuyện yêu thương ai nữa. Đến một ngày chắc là ngày định mệnh của chúng ta chú đã gặp Thu với danh nghĩa là chú cháu, chú thật sự bị tiếng sét đánh trúng con tim tưởng đã khô cạn dày dạn. Nhưng oái oăm thay mình ở vào hai cương vị ngõ ngang oan nghiệt: chú, cháu. Dù không phải là ruột thịt nhưng đã có một vách ngăn giữa chúng ta rồi.

Chú ra đi lòng mang theo một nỗi buồn thâm lặng. Nhiều lúc chú muốn viết thư cho Thu nhưng không biết phải viết gì! Chú đi đánh trận liên miên, đạn bom khói súng không làm vui được nhớ nhung về cô cháu nhỏ. Bây giờ biết được Thu cũng yêu chú, cũng đau khổ gửi nỗi nhớ thương về chú, chú thật vô cùng sung sướng. Giờ đây chú phải mạnh dạn, cương quyết bảo vệ tình yêu của

mình không thể để nó bay mất như lần trước nữa. Thu, chú sẽ thưa với ba mẹ Thu về việc này, chúng ta không có liên hệ họ hàng, không có tội lỗi gì cả, Thu đừng lo.

Tôi như thấy mùa xuân về ngoài song cửa, tim reo vui và hồn lơ lửng giữa trời mây. Ôi! Hạnh phúc nào chợt đến trong tâm tay bé nhỏ này. Chú vòng tay ôm vai tôi và chúng tôi lững thững ra xe.

Đêm xuống lâu rồi, đường khuya vắng lạnh, cơn gió se buồn làm hoang dại tóc tôi bay, chú không đưa tôi về nhà mà lại chở tôi đến công viên bên bờ sông Nhị Kiều. Hai đứa ngồi trên một băng đá dưới gốc cây dạ lý bát ngát hương thơm, chúng tôi miên man trong giòng tâm sự. Vàng trắng mờ nhạt cuối đỉnh trời xa, vài chiếc thuyền con trôi lặng lẽ giữa giòng sông, mang mang cung nhạc buồn từ chiếc máy thu thanh của nhà ai đó vọng lại làm xao động hồn tôi. Chú Duy nắm tay tôi nhìn lên bầu trời bao la mênh mông và nói:

- Đêm nay đẹp quá phải không Thu? Đẹp như chúng mình vừa bắt đầu một thiên tình sử, có trăng sáng, có hoa thơm, có một không gian tuyệt vời huyền ảo như cả một thiên đường đang rộng mở... Thu thấy không, mọi vật chung quanh như đang chia sẻ với chúng ta niềm vui, hạnh phúc.

- Dạ, Thu cũng nghĩ như vậy.

Chú Duy nhìn tôi thật lâu và... chú chợt cúi xuống hôn tôi. Tôi cảm thấy như hồn mình bay bổng lên tận đỉnh trời cao, như thăng thang giữa vùng mịt mờ sương khói, toàn thân tôi như mềm nhũn đi, như rã tan trong hơi thở nồng nàn mật ngọt của chú, của tình yêu đầu đời con gái... Từ một quán nhạc nào đó có tiếng hát của ai vọng đến:

“Ai cho tôi tình yêu của ngày thơ ngày mộng?

Tôi xin dâng vòng tay mở rộng và đón người

đi vào tim tôi bằng môi trên bờ môi...”

Chú Duy mỉm cười :

- Bài hát này sao giống với tâm trạng của chúng mình quá Thu nhỉ?

Rồi chú nắm tay tôi, hai đứa chậm chậm bước ra xe.

Đêm bỗng dung đẹp tuyệt vời như huyền thoại xa xưa nào trong cổ tích, huyền thoại về một hoàng tử gặp nàng công chúa ngủ trong khu rừng ngập đầy lá vàng nên thơ lãng mạn. Và bây giờ... công chúa chợt thềm được ngủ yên trong đôi tay ấm nồng của hoàng tử để nghe tình yêu vỗ về ru mộng...

Nhưng cuộc tình nên thơ diễm lệ kia kéo dài không được bao lâu thì tang thương phủ trùm sông núi, mây mù che khuất nẻo tương lai. Chú Duy cũng phải chịu cảnh tù đầy lao lung như bao nhiêu chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa khác. Trong một lần vượt trốn trại tù chú đã bị những cán binh Cộng Sản phát hiện bắt đuổi theo và chú đã mất tích từ dạo đó. Sau này gia đình chú và ba tôi cố công tìm kiếm nhưng không có tin tức gì về của chú.

Cho mãi đến bây giờ mỗi lần trời trở gió vào thu tôi nghe lòng nhói đau quặn thắt, nhớ thương về một thời trong quá khứ. Hình ảnh chàng trai mặc áo rằn ri với đôi mắt buồn mênh mông xa vắng, với giọng ca trầm ấm nồng nàn, ray rứt... vẫn sống mãi trong tâm tư tôi không bao giờ phai nhạt...

Vi Vân

